

ВЪ КЛАДЕНЕЦА

Единъ селянинъ пжтувалъ ношно време отъ града за родното си село. Пжтувалъ дълго и ожеднѣлъ. Тъмно било, никжде не можалъ да види чешма или кладенецъ, та жаждата му се усилила страшно много. Къмъ полунощъ влѣзълъ въ едно чуждо село. Всички свѣтлини по кжщитѣ били вече загасени. Хората спѣли. Повъртѣлъ се селянинътъ, поискалъ да почука, но го досрамѣло по срѣднощъ да буди хората за една чаша вода, та трѣгналъ самъ да търси селския кладенецъ. Намѣрилъ го на площада срѣдъ селото, но нѣмало кофа.

Жаждата на пжтника била толкова голѣма, че много-много не му мислилъ. Пъхналъ се въ дупката и полека, полека, като се държалъ здарво за камънитѣ, съ които билъ изграденъ кладенецътъ, стигналъ до водата, навелъ се и почналъ да пие жадно, жадно.

Въ тово време чулъ, че нѣщо се хлопа надъ него. Повдигналъ глава и, колкото и да било тъмно, видѣлъ човѣкъ надвесенъ надъ кладенеца спуща вжже съ кофа. Било есенно време, когато хората си варятъ ракиитѣ. Единъ селянинъ варѣлъ презъ тази нощъ ракия, дотрѣбвало му вода, та дошелъ съ кофата да си нагребе отъ кладенеца.

Зажаднѣлиятъ пжтникъ, който билъ въ кладенеца, се уплашилъ, да не би кофата да го чукне по главата и извикалъ:

— Полека спущай, ей! Ще ме ударишъ!

А другиятъ отгоре, като чулъ гласъ отъ дъното на кладенеца, изгубилъ ума и дума, изтървалъ кофата и бѣжъ да го нѣма.

Паднала кофата на дъното, едва не повалила и селянина въ водата. Но спасилъ се той, измъкналъ се горе и поелъ пжтя за селото си.

А другиятъ се уплашилъ много. Едва добѣгалъ до кжшата си, падналъ на легло и се разболѣлъ отъ страхъ. Залежалъ и не мислѣлъ да става. Викали домашнитѣ му баби да му баятъ, свещеникъ викали да му чете, при лѣкаръ ходили, но нищо не помагало. Отъ день на день болния отивалъ все на лошо, и най-после почнали да го чакатъ да умре.

Разчуло се навсѣкжде за болестъта на нещастника. Разчуло се и въ онова село, отъ което билъ пжтникътъ, че единъ селянинъ презъ една нощъ, като отишелъ за вода, върколакъ изкочилъ отъ кладенеца. Задърпалъ вжжето, за да го вѣвлѣче на дъното, па хукналъ следъ него и го гонилъ чакъ до кжщи.

Сѣтилъ се ожаднѣлиятъ пжтникъ, че това ще е сжшиятъ селянинъ, който идва на кладенеца, когато той бѣше на дъното му. На страхливъ човѣкъ върколаци се привиждатъ. Съжалилъ се нашиятъ селянинъ надъ болния и решилъ да му помогне.

Отишелъ той въ неговото село, разпиталъ и намѣрилъ кжщата му. Почукалъ. Излѣзли домашнитѣ да му отворятъ.

— Чухъ, — рекълъ селянинътъ, — имате болникъ въ кжщата си. Азъ ще му помогна.